

Dilluns 4 (B i C) de Pasqua

Text de l'Evangelí (Jn 10,1-10): En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho ben asseguro: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre i un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: a ell, el guarda li obre la porta, i les ovelles escolten la seva veu; crida les que són seves, cada una pel seu nom, i les fa sortir. Quan les té totes a fora, camina al seu davant, i elles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en comptes de seguir-lo en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys. Jesús els va proposar aquesta comparació, però ells no van entendre de què els parlava.

Per això Jesús continuà: «Us ho ben asseguro: jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui han vingut abans de mi eren lladres i bandolers, però les ovelles no se'ls escoltaven. Jo sóc la porta: els qui entren per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. El lladre només ve per robar, matar i fer destrossa; jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir».

«El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: les ovelles escolten la seva veu i elles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu»

Mn. Francesc PERARNAU i Cañellas
(Girona, Espanya)

Avui continuem considerant una de les imatges més belles i més conegudes de la predicació de Jesús: el bon Pastor, les seves ovelles i la pleta. Tots tenim en el record les figures del bon Pastor que des de petits hem contemplat. Una imatge que era molt estimada pels primers fidels i que forma part ja de l'art sacre cristià del

temps de les catacumbes. Quantes coses ens fa evocar aquell pastor jove amb l'ovella ferida sobre les seves espatlles! Moltes vegades ens hem vist nosaltres mateixos representats en aquell pobre animal.

No fa gaires dies hem celebrat la festa de la Pasqua i, una vegada més, hem recordat que Jesús no parlava en un llenguatge figurat quan ens deia que el bon pastor dona la seva vida per les seves ovelles. Realment ho va fer: la seva vida va ser la penyora del nostre rescat, amb la seva vida va comprar la nostra, gràcies a aquest lliurament nosaltres hem estat rescatats: «Jo sóc la porta: els qui entrin per mi se salvaran» (Jn 10,9). Trobem aquí la manifestació del gran misteri de l'amor inefable de Déu que arriba fins a aquests extrems inimaginables per salvar a cada criatura humana. Jesús porta fins a l'extrem el seu amor, fins al punt de donar la seva vida. Ressonen encara aquelles paraules de l'Evangeli de sant Joan introduint-nos en els moments de la Passió: «Abans de la festa de la Pasqua, sabent Jesús que havia arribat la seva hora de passar d'aquest món al Pare, Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem» (Jn 13,1).

D'entre les paraules de Jesús voldria suggerir un aprofundiment en aquestes: «Jo sóc el bon pastor, i conec les meves ovelles, i les meves em coneixen a mi» (Jn 10,14); més encara, «les ovelles escolten la seva veu (...) i elles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu» (Jn 10,3-4). És veritat que Jesús ens coneix, però, ¿podem dir nosaltres que el coneixem prou bé a Ell, que l'estimem i que corresponem com cal?